

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193 Τμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐλαίου μνηός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδερπίδου ἀριθ. 42, ἑσπρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 26 Μαρτίου 1938

Ἔτος 60ον. — Ἀριθ. 17

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Τὸ νοῦ σας, παλλικίριά μου! Κρυφτήτε ὥσπου νὰ σὰς σαλπίσω. Γύρω ξεπρόβαλε κι' ὁ Τζέι Χάρπερ ντυμένος κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο ἐλαφρὰ καὶ ἀρματωμένως βαρεσιὰ ὅπως καὶ ὁ Τόμ.

— Ἄντ! τοῦ φώναξε ὁ Τόμ! Τίς τολμὰ νὰ εἰσχωρῆ ἀνευ τῆς ἀδείας μου εἰς τὸ δάσος τοῦ Σέργουδ;

— Ὁ Γουίδος τῆς Γουισθόρνγς δὲν ἔχει ἀνάγκη τῆς ἀδείας οὐδενός. Τίς εἶσαι σὺ ὅστις... χμ... ὅστις πού...

— ... Ὅστις τολμὰ νὰ ὀμιλῆ μὲ τοιαύτην γλώσσαν πρὸς ἐμέ! τὸν βοήθησε ὁ Τόμ ψιθυρίζοντάς του τὰ λόγια του, γιατί ἔπαιζαν πιστὰ σύμφωνα μὲ τὸ κείμενον τοῦ βιβλίου.

— Τίς εἶσαι σὺ ὅστις τολμὰ νὰ ὀμιλῆ μὲ τοιαύτην γλώσσαν;

— Τίς εἶμαι; Καὶ ἐρωτᾷς; Εἶμαι ὁ Ροβίνος τῶν διασῶν, ὡς θὰ τὸ πληροφορηθῆ τὸ ἄθλιον σαρκίον σου συντόμως!

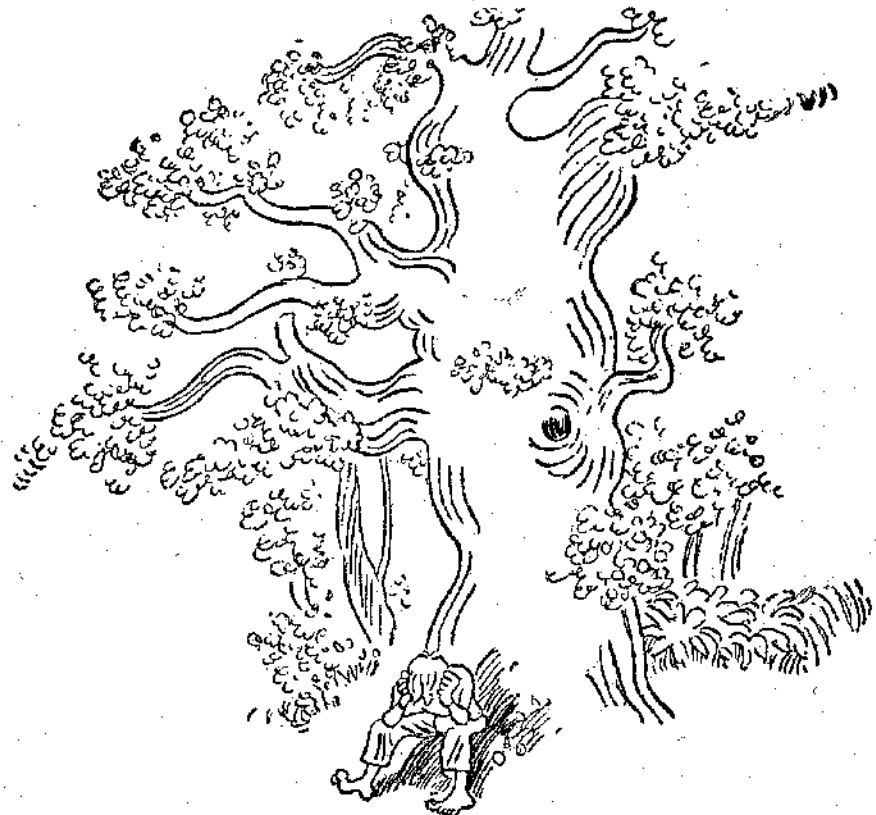
— Πῶς; Ἐπὶ εἶσαι πράγματι ὁ διάσημος ἐκεῖνος ληστής; Μὲ χαρὰν θ' ἀντιμετωπίσω τὸ ἔξοφός σου, διὰ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ὠραίου τούτου δάσους.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τράβηξαν κι' οἱ δύο τὰ ξύλινα σπαθιά τους, πέταξαν τὰ ἄλλα τους ὄπλα, στάθηκαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον καὶ ἄρχισαν νὰ ξιφομαχοῦν μὲ ὄλους τοὺς κανόνες, δύο χτυπήματα ἑπάνω, δύο κάτω. Σιγά, σιγά ἢ πάλη τους ἔγινε ζωηρότερη ὥσπου καὶ οἱ δύο τους ζεστάθηκαν κι' ἀναφαν κι' ἔγιναν κατακόκκινοι. Ἄξαφνα ὁ Τόμ ἐμοῦργισε:

— Μὰ πέσε λοιπὸν ἐπιτέλους! Γιατὶ δὲν πέφτεις;

— Γιατὶ νὰ πέσω, ἀφου' ἐσὺ τρώς τίς περισσότερες;

— Τί ἔχει νὰ κάνῃ; Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πέσω. Τί γράφει τὸ βιβλίο; Τὸ βιβλίο γράφει: «Καὶ δι' ἐνός φοβεροῦ ὀπισθίου κτυπήματος

Ὁ Τόμ κάθησε κάτω ἀπὸ μιὰ χοντρὴ βελανιδιά (Σελ 188, στ. α')

ἔριψε χαμαὶ νεκρὸν τὸν δόστυχο Γουίδον τῆς Γουισθόρνγς. Πρέπει λοιπὸν νὰ γυρίσῃς τὴ ράχη σου γιὰ νὰ μωρῶσω νὰ σὲ χτυπήσω ἀπὸ πίσω.

Σ' ἔνα τέτοιο ἀκαταμάχητο ἐπιχείρημα ὁ Τζέι δὲν μποροῦσε νὰ φέρῃ ἀντιλογία. Ἐστρίψε τὴ ράχη

του, ἔραψε τὸ «φοβερὸν κτύπημα» καὶ ἔπεσε «χαμαί». Ὅταν στηλώθηκε πάλι: στὰ πόδια τοῦ εἶπε:

— Τώρα ἔμωσ πρέπει νὰ σὲ σκοτώσω κι' ἐγώ. Στρίψε τὴ ράχη σου. Ὅτι ἔπαθε ὁ ἕνας πρέπει νὰ πάθῃ καὶ ὁ ἄλλος.

— Μὰ δὲν γίνεται αὐτό, Τζέι. Δὲν

τὸ γράφει τὸ βιβλίο. Δὲν θυμᾶσαι; — Νὰ τὸ βρᾶσω τὸ βιβλίο. Αὐτὸ εἶναι ἀδικία μεγάλη.

— Γιατὶ στάσου, Τζέι, ἔχεις τί νὰ κάνουμε; νὰ γίνῃς ἐσὺ τώρα ὁ καλύτερος ὁ Τόμ ἢ ὁ Μώτς, ὁ γιὸς τοῦ μωλωνᾶ καὶ μὲ μιὰ ξυλιά νὰ μὲ κοιτάσῃς γιὰ ὄλη μου τὴ ζωή. Ἡ ὄχι

μω ήθελε μια ιδέα! Να γίνης και σὺ γιὰ μιὰ φορά μονάχα ὁ Ροδίνος τῶν δασῶν κι' ἐγὼ νὰ γίνω ὁ σερήνης τοῦ Νότιγγχαμ κι' εὐὸ θὰ με σκοτώσης.

Μ' αὐτὴ τῆ λύση ἱκανοποιήθηκε ὁ Τζέδε και ἀφοῦ ἔδωσε τὴ δίψα του γιὰ αἷμα ξανάγινε ὁ Τόμ Ροδίνος και ὁ Τζέδε ἔγινε ἡ ἐπιβουλή καλόγρια ποῦ τοῦ παραμέλησε τίς πληγές του κι' ἔτσι μαζὶ με τὸ αἷμα του ἔφυγε κι' ἔλη ἡ δύναμη τοῦ ἥρωα. Στὸ τέλος δὲ ὁ πολύμορφος Τζέδε, παραστήνοντας μιὰ ὀλόκληρη συμμορία ἀπὸ ληστές ποῦ ἔκλαιγαν και θρηνοῦσαν, ἀνασῆκωσε τὸν Τόμ, τοῦ ἔβαλε τὸ τόξο στὰ ἀδύναμά του χέρια και ὁ Ροδίνος εἶπε ξεψυχώντας :

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΔΕΝ ΞΕΓΡΑΦΕΙ
ΔΑΙ-ΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. και τέλος—

Τὸ πῆρε, τὸ σκόρπωσε πρῶτα με τὸ μαχαίρι κι' ἄρχισε νὰ κόβη, φέτας κι' ἀφοῦ μ' αὐτὲς γέμισε τὸ τραπέζι, τὸ ψωμὶ δὲν εἶχε τελειωθῆ.

Ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγαν πέρασαν ἀπὸ τὸ μοναστήρι κάτι ξένοι, τοὺς τραπέζωσαν και ἐκείνους, και αὐτὸ τὸ ἔκαναν οἱ καλόγεροι γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ τους και στὸ τέλος ἐχόρτασαν τόσο, ποῦ δὲν εἶχαν χορτάσει ποτέ.

Ἐδόξασαν με τὴν καρδιά τους τὸ θεὸ γιὰ τὸ θαῦμα ποῦ εἶδαν και δὲν ἤξεραν με τί τρόπο νὰ εὐχαριστήσουν τὸν νέο ποῦ ἐξ αἰτίας του κατέλαβαν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν ἐδῶ και τόσο χρόνια.

Ὅταν οἱ ξένοι με τὸν νέο ἔφευγαν, οἱ καλόγεροι ἔδωσαν σὲ βλοῦς ἀπὸ ἕνα ψωμί.

Ἀπὸ κεῖ ὁ νέος ἀντάμωσε στὴν ἀκροδασίᾶ τὸν γέρο ἑυλοκόπο και τὸν εἶδε πιδ γερασμένο και πιδ καμπουριασμένο.

Γεῖά σου, στυροπατέρα, ἔμαθα ἀπὸ τὸν Χριστό, πῶς θὰ ἡσυχάσης θταν θὰ μεγαλώσουν τὰ ὄφρανεμένα ἀπὸ γονεῖς ἐγγόνια σου νὰ σὲ γεροκαμίουν, μὰ ὡς τότε, γὰ νὰ μὴ κοπιάζης πολὺ, θὰ βρῆς αὐριο τὸ πρωὶ κι' ἔλας, ἔξω ἀπὸ τὴν καλύθα σου δυὸ γερά ἀλογα.

«Τὸ ἕνα, θὰ τὸ κρατήσης νὰ φορτώνης τὰ ξύλα σου, νὰ τὸ καθαλάς και ἔτσι νὰ ξεκουράζουαι και τὸ ἄλλο θὰ τὸ χαρίσης ποῦ γείτονά σου ποῦ ἔχει τὰ πολλὰ παιδιὰ νὰ βρῖσκῃ μ' αὐτὸ δουλειά».

Σὰν τοῦ εἶπε αὐτὰ, τοῦδωσε και φλουριά, τὸν ἀποχαιρέτησε και ἄρχισε πρόσχαρος τὴν πορεία του γιὰ

τὴν πολιτεία τοῦ πατέρα του. Θὰ ἤθελε καμμιάς ἡμέρας διάστημα νὰ μπῆ σ' αὐτὴ, ποῦ εἶδε ἔξω ἀπὸ μιὰ καλύθα, ἕνα γέρο με μακρυὰ γενειάδα, σκυρμένο σ' ἕνα μεγάλο ριβλίο ἀπλωμένο στὰ γόνατά του. Τὸν χαιρέτησε με σεβασμὸ και τὸν ἀκουσε νὰ τοῦ λέη :

— Καλῶς, τὸ καλὸ παιδί ποῦ γύριζε τόσα χρόνια γιὰ τὸ θέλημα τοῦ πατέρα του, και τώρα πᾶει νὰ τοῦ πῆ πῶς τὰ γραμμένα δὲν ξεγράφονται.

Ὁ νέος παραξενεύτηκε πολὺ και τὸν ρώτησε :

— Εἶναι καθὼς τὸ λές, μὰ σὺ πῶς τὸ γνωρίζεις :

— Δὲν ξέρω αὐτὸ μόνο, μὰ και ἄλλα ποῦ πρέπει νὰ τὰ μάθης, ἀκου τα λοιπὸν :

«Δὲν εἶσαι ὅπως νομίζεις γιὸς τοῦ βασιλιά, παρὰ ψυχοπαῖδι του, και εἶναι γραμμένο νὰ πάρης γυναῖκα σου τὴν βασιλοπούλα ποῦ δὲν εἶναι ἀδερφή σου, εἶτσι θὰ καθήσης στὸ θρόνο τοῦ ψυχοπατέρα σου και ὁ ἴδιος θὰ σοῦ προσπέσῃ νὰ σὲ κἀνῃ γαμπρό του.

Κάτω ἀπὸ τὴν βασιλεία σου, ὁ λαὸς σου θὰ περνᾷ εὐτυχισμένος, γιὰτί, με τὸ νὰ γυρίσης κόσμο και κόσμο, εἶδες και ἔμαθες πολλὰ γιὰ νὰ ξεχωρίζης τὸ καλὸ ἀπ' τὸ κακό.

Ἄμκ πᾶς στὸν τόπο σου, νὰ κερουσιαστήης ἐκεῖ σὰν ξένος και θὰ γίνουαι ὀλα ὅπως εἶναι γραμμένα γιὰ σένα και γιὰ τὸν πατέρα σου».

Ὁ νέος τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν συμβουλή του, τὸν ἀποχαιρέτησε και πῆγε στὸ βασιλεῖο τοῦ ψυχοπατέρα του.

Ἐκεῖ κανεῖς δὲν τὸν γνώρισε, γιὰτί και χρόνια εἶχαν περᾶσει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε και πολὺ ἀγνώριστος εἶχε γίνεαι! ἦταν τώρα ἕνα παλλικάρι ἄμωρο και καλοδεμένο.

Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα, ἔβαλε στὸ μάτι ἕνα μεγάλο μαγαζὶ ποῦ ἦτανε κοντὰ στὸ παλάτι, ἦρθε σὲ συμφωνία με τὸν μαγαζάτορά του, τὸ ἀκριδοπλήρωσε και τὸκανε δικό του.

Ἰστερα τὸ ἐσιγύρισε και τὸ γέμισε πραγματικῶς ὡς ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔπαιρνε ἄλλες, ἀφ' οὗ ἔκανε αὐτὸ, κάθησε σ' ἕνα σκαμνὶ ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του και ἄρχισε νὰ παίζῃ τὴν φλογέρα του.

Στὸ ἀκουσμα τῆς, ποῦ ἦταν πολὺ γλυκὸ, βγήκε ἡ βασιλοπούλα στὸ παράθυρο και δὲν χόρταινε νὰ τὸν ἀκούῃ και νὰ τὸν βλέπῃ τόσο, ποῦ δὲν τῆς ἔκανε καρδιὰ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κεῖ.

Αὐτὸ γινότανε κάθε μέρα και σὰν πέρασε μιὰ βδομάδα, ἄρχισε ἡ βασι-

λοπούλα νὰ μὴν ἔχῃ ὄρεξη οὔτε γιὰ φαῖ, οὔτε γιὰ τίποτε ἄλλο. Ἡ βασιλισσα ποῦ τὸ πρόσεξε τὴν ρώτησε τί ἔχει :

— Τί θέλεις νὰ ἔχω, μάνα; θέλω νὰ μοῦ δώσετε ἄντρα τὸ παλλικάρι ποῦ ἔχει τὸ μαγαζὶ ἀπέναντί μας.

— Σὲ καλὸ σου, κόρη μου, τόσα και τόσα βασιλόπουλα σὲ γύρουν ὡς τώρα και κανένα δὲν ἤθελες νὰ πάρης με τὴν πρόφαση ὅτι δὲν θὰ παντρευτῆς πρὶν γυρίσῃ ὁ ἀδερφός σου ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ πατέρα σου.

— Ναί, μὰ πέρασε τόσος καιρός και γιὰ νὰ μὴ ξεναγυρίσῃ θὰ πῆ πῶς χάθηκε, ἔπειτα κάτι μοῦ λείει μέσα μου πῶς αὐτὸ τὸ παλλικάρι εἶναι γραφτὸ τῆς Μοίρας μου νὰ γίνῃ ἄντρας μου.

Ἡ βασιλισσα τὸ εἶπε στὸ βασιλιά και ἐκεῖνος ποῦ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴν κόρη του, ἔδωκε τοὺς παλατιανούς του νὰ ξετάσουν ἂν ὁ νέος ἦταν καλός.

Ὅταν αὐτοὶ τὸν ἐπληροφόρησαν πῶς ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς γειτόνους ὅτι ἦταν πᾶρα πάνω ἀπὸ καλός, τὸν κάλεσε στὸ παλάτι, τὸν τραπέζωσε και ἀπὸ τίς ὀμιλίες ποῦ ἔκανε μαζὶ του, τὸν ἐκατάλαβε πῶς εἶχε χρυσὴ καρδιά, γι' αὐτὸ τοῦ ἐπρότεινε νὰ τὸν κἀνῃ γαμπρό του.

Ἐκεῖνος ἐδέχτηκε πρόσχαρα, και τὸ ἴδιο βράδυ κάνανε και τᾶραβωγιάσματα.

Σὲ λίγο καιρὸ γίνηκε και ὁ γάμος με μεγάλες χαρὲς. Σὰν ἐκάθησαν κι' ἔφαγαν στὸ τραπέζι, πρὶν νὰρχίσουν τραγοῦδια τῆς τᾶδλας εἶπε ὁ γαμπρός στὸ βασιλιά!

— Δὲν λές, πατέρα, καμμιά ἱστορία νὰ περᾶσῃ ἡ ὥρα ;

— Δὲν εἶναι στιγμὴ, παιδί μου, γιὰ ἱστορικὸ, τώρα ἔχουμε χαρὰ γιὰ τὸ γάμο σας και οὔτε ξέρω καμμιά.

— Ἄ! τότε ἀκου, πατέρα μὲ, ποῦ θὰ πῶ ἐγὼ, και ἄρχισε νὰ λέη τὸ περιστατικὸ τὸ δικό του.

Ὁ βασιλιάς ἀκούοντας τὸν τᾶχασε και τὸν ἀντέκοψε βιαστικῶς, τί τοῦ εἶπε ὁ Χριστός.

— Μοῦ εἶπε, πατέρα, πῶς τὰ γραμμένα δὲν ξεγράφονται και τὸ εἶδες και μοναχός σου : «Ἄθελά σου με ζήτησες γαμπρό, ἐνῶ προσάθησες με κάθε τρόπο νὰ με κἀνης νὰ μὴ ξεναγυρίσω στὸ βασιλεῖό σου.

Ὁ βασιλιάς παραδέχτηκε πειὰ πῶς τὰ γραμμένα δὲν ξεγράφονται.

Ἀπὸ τότε πέρασαν ὀλοί τους μαζὶ μιὰ ζωὴ χαρούμενη και εὐτυχισμένη.

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Εἰς ἁναρθε κι' ἡ μεγάλη, ἡ ἁγία ἡμέρα, ποῦ, σ' ἕνα ὠραῖο διπλογιόρι, θρησκευτικὸ κι' ἐθνικὸ γιορτάζουμε τὴν ἀπελευθέρωση τῆς ἀνθρωπότητος με τὸν Εὐαγγελισμό και τὴν ἐπιστροφή τῆς Ἐλευθερίας στὴν Ἑλλάδα με τὸν ἔρκο τῶν ἡρώων στὴν Ἁγία Λαύρα :

Φθόγουαι ἀπ' ὀλες τίς μεριδὲς οἱ Τυρκοὶ τρομαγμένοι, ἐνῶ προφῆσαι ὁ Γερμανός κι' ἡκολογοῦν οἱ ἄλλοι Τὸν ἔρκο ὀκου ἔκασαι βαθιά τὴν οἰκουμένην.

Ἀλλὰ ποῦ βρισκόταν, ἀπὸ ποῦ ἐγύρισε ἡ Ἐλευθερία, θταν τὴν ἐφῶναζαν τὴν μεγάλη ἐκεῖνη ἡμέρα ποῦ ἦταν «τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» : Ὁ ποιητῆς τὴν ἐφαντάσθηκε νὰ κάθεται περίλυπη και νὰ περιμένῃ κάτω ἀπ' τὴ γῆ, μέσα στοὺς τάφους τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, ποῦ πεθαινοντας τὴν πῆραν μαζὶ τους :

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἔρα Καὶ σὰν πρῶτα ἀντρεπωμένη, Χαῖρε, ὦ, χαῖρε, Ἐλευθερία!

Ἡ ἰδέα εἶναι θαυμάσιη και λένε πῶς ὁ Σολωμός τὴν ἐμπνεύσθηκε ἀπὸ ἕναν ἄλλον ζακυνθινὸ ὕμνο, παλαιότερο, τοῦ Ἀντωνίου Μαρτελάου, ποῦ ἄρχιζε ἔτσι :

Ὅθεν εἶσθε τῶν Ἑλλήνων Παλαιά, ἀντρεπωμένα, Κόκκαλα ἐσκορπισμένα, Τᾶρα λάβετε πνοή, Σεις φωνῆς τῆς σάλπιγγός μου κτλ.

Στοὺς στίχους αὐτούς, βλέπετε, παρουσιάζονται τὰ παλαιὰ κ ο κ κ α λ α τ ὠ ν Ἑ λ λ ἦ ν ω ν, ποῦ ὀνομάζονται κι' ἀντρεπωμένα, νὰ παίρνουν πνοή, νὰ ζωντανεύουν και ν' ἀνασταίνονται στὰ φιλελεύθερα σάλπισμα ποῦ ἀκούγεται πρώτη φορά ὕστερ' ἀπὸ τόσους αἰῶνες σκλαβιάς. Τρεῖς λέξεις ὀμοῖες ὀπάρχουν και στίς δυὸ στροφές. Καθόλου λοιπὸν ἀπίθανο ἡ ἰδέα τοῦ Σολωμοῦ νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τὸ Μαρτελάου. Ὁ Σολωμός ὀμως τὴν ἄλλαξε, τὴν ἄπλωσε, τὴν ὕψωσε και τὴν τελειοποίησε. Στὸ φιλελεύθερο σάλπισμα δὲν ζωντανεύουν οἱ ἐλεύθεροι νεκροί, ἀλλὰ ξεπηδα ἡ ἰδέα ἡ Ἐλευθερία ποῦ κατοικοῦσε στοὺς τάφους τους :

Κι' ἐκεῖ-μέσα κατοικοῦσε Πικραμένη, ἐντροπαλή, Κι' ἕνα στόμα καρτερούσας «Ἐλα κάλι» νὰ σοῦ πῆ.

Και νὰ, τὸ «ἔλα κάλι» ἀκούσθη-

κε. Ἀκούσθηκε βροντερὸ τὴν 25 Μαρτίου τοῦ 1821. Κι' ἡ Ἐλευθερία ἀνέδθηκε κι' ἔτρεξε κοντὰ σ' ἐκείνους ποῦ τὴν καλοῦσαν. Ἦταν σκλάβοι κι' ἔγιναν ἀμέσους ἐλεύθεροι. Ἡ Ἐλευθερία, με τὸ φοβερὸ σπαθὶ στὰ χέρια, τοὺς ὀδηγοῦσε. Καὶ με τὴ μεγάλη θαῖ ὀδηγὸ κι' ἐμπνεύστρια, ἔκαμαν ὀλα ἐκεῖνα τὰ ἡρωικὰ κατορθώματα ποῦ ἀπελευθέρωσαν τὴν πατρίδα τους γιὰ πάντα. Και γιὰ πάντα ἡ Ἐλευθερία ἔμεινε μαζὶ τους. Ἔτσι τὴν ἔχουμε τώρα μαζὶ μας κι' ἐμεῖς οἱ ἀπόγονοι. Ἔτσι θὰ τὴν ἔχουν αἰῶρα κι' οἱ ἀπόγονοί μας. Κι' ἡ 25 Μαρτίου θὰ γιορτάζεται στοὺς αἰῶνες ;

Μέρα λαμπρῆ, μέρα γλυκερά, μέρα χαριτωμένη, Ὅσες φορές ἡ ὀψη σου στὴν Ἐκκλησία προβάλλῃ, Πάντα με δάφνη ἐλευθέρω θὰ τὴν ὀδῆς σπαρμένη!

Τὰ ἡρωικὰ, τὰ μεγάλα, τὰ θαυμαστὰ ἐκεῖνα κατορθώματα, στὴ στεριά και στὴ θάλασσα, ἀναπολοῦμε αὐτὴ τὴν ἡμέρα κι' ἀνατριχιάζουμε ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Θυροῦμαστε τοὺς

ἡρωες τοῦ 21, κι' ἀισθανόμαστε στὴν ψυχὴ μας τὸν ἡρωισμό τους και τὸ μεγάλο τους πατριωτισμὸ. «Μελετᾶμε τὰ λαμπρὰ παλλικάρια» και γινόμεστε καλύτεροι, ἀνώτεροι, ἐλευθερώτεροι νὰ ποῦμε ἔτσι, στὴ θύμησή τους. Ὁ ἀνώνημος ποιητῆς τοῦ δημοτικῶ τραγοῦδιοῦ φαντάζεται πῶς ὁ ἀετός, ποῦ τρέφεται με σᾶρκες ἀντρεπωμένων νεκρῶν, θὰ τρανέψῃ, θὰ θεριέψῃ,

Ὅτ' ἄμῃ πῆζο τὸ φτερό και σπιθαμὴ τὸ νύχι.

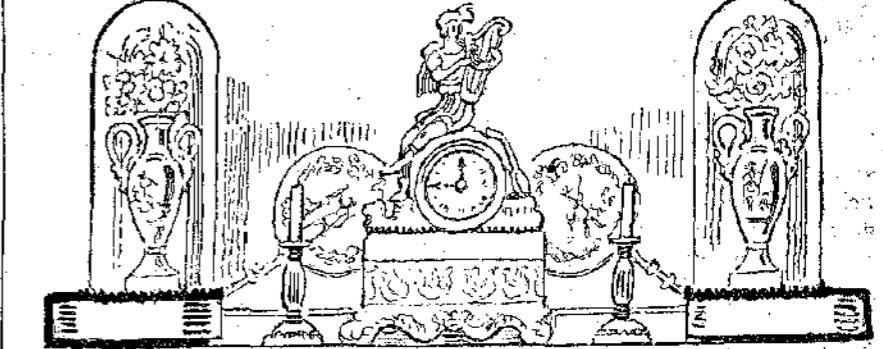
Αὐτὸ εἶναι συμβολικὸ. Θέλει νὰ πῆ πῶς ἀντρεψαῖ ὀποιος τρέφεται ἀπὸ ἀντρεπωμένους, κι' ὀχι βέβαια τρώοντας τίς σᾶρκες τους, παρὰ ἐπικουρώνοντας με τὴν ψυχὴ τους. Ἔτσι και μεῖς, θυροῦμενοι τοὺς ἡρωες τοῦ 21, ἀναστρεφόμενοι μαζὶ τους, μελετώντας τὴ ζωὴ τους, τὴν γεμάτη ἀντρεία, φιλελευθερία και πατριωτισμὸ, ἀισθανόμαστε τὰ φτερά τῆς ψυχῆς μας νὰ μεγαλώνουν.

Σὲς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κάθε βράδυ, θταν τὸ μεγάλο ρολοῖ ποῦ στέκεται πάνω στὴν κοινόλα, ἀνάμεσα σὲ ὀραῖα βάζα και πιὰτα ζωγραφιστὰ, χτυπᾷ ἐννεα, πάντα ἡ γιαγιά θὰ πῆ τοῦ Κωστάκη : «Χρυσὸ μου, εἶναι ὀρα νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς», και πάντα ὁ Κωστάκης θὰ τῆς ἀπαντήσῃ : «Ὅχι, γιαγιάκα μου, δὲν θέλω νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, δὲν νυστάζω ἀκόμα».

Κι' ὀμως νυστάζει. Με κόπο κρατεῖ ἀνοικτὰ τὰ μάτια του, σφιγγεῖ-

κάθε τόσο τοὺς γοῦθους του, τεντώνεται και, θταν δὲν τὸν βλέπουν, χαμοουριέται τόσο πολὺ, ποῦ φοβάσαι μὴν τοῦ ξεαρθρωθῆ τὸ σαγόνι. Ὁ μπαμπᾶς συνήθως λείπει, γιὰτί εἶναι καπετάνιος και τὸν περισσότερο καιρὸ ταξιδεύει. Ἄν ἦταν ἐκεῖ, θὰ τοῦ εἶλεγε ὀραῖες ἱστορίες κι' ὁ Κωστάκης θὰ ξενύσταζε. Ἄλλὰ ἡ γιαγιά κι' ἡ μαμὰ ράβουν βιαστικὰ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μεγάλης λάμπας και δὲν μποροῦν νὰ τοῦ λένε ἱστορίες. Γι' αὐτὸ ὁ Κωστάκης νυστάζει. Εἶναι και κουρασμένος ἀπὸ τὰ παιχνίδια και τὰ τρεχάματα τῆς ἡμέρας.

Ἄλλὰ γιὰτί δὲν θέλει νὰ πᾶ νὰ κοιμηθῆ ; Γιὰτί κοιτάζει τὸ ρολοῖ και παρακαλεῖ νὰ γινόταν κανένα θαῦμα, νὰ γύριζαν οἱ δειχτες πίσω, ὡστε νὰ μὴ τοῦ πῆ ἀκόμα ἡ γιαγιά πῶς εἶναι ὀρα : Ὅχι, γιὰτί ἡ ἀξιοπρέπεια του δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πλαγιάζῃ πρὶν ἀπὸ τοὺς μεγάλους σὰ μωρὸ παιδί. Και δεύτερο, γιὰτί βαρύνεται τὸ γδύσιμο. Ἐέρεις τί εἶναι νὰ νυστάξης και νὰ εἶσαι ὀποχρωσμένος νὰ γδυθῆς ; Ἄν τὸν βοηθοῦσε ται-

λάχιστο ή υπηρέτρια. . . Άλλά είναι πιά άρκετά μεγάλος και ή μαμά λέει πως πρέπει να ντύνεται και να γδύνεται μόνος του. Γι' αυτό αναβάλλει όσο μπορεί να πάη να πλαγιάση. Άλλά οι δεύχτες δέν γυρίζουν πίσω, οι έννενα χυπούν κι ή γιαγιά του λέει όπως κάθε βράδυ :

— Χρυσό μου, είναι ώρα να πᾶς να κοιμηθῆς.

Κι' ο Κωστάκης, ανάμεσα σε δυό κρυφά χασμουρητά, απαντάει :

— Όχι γιαγιάκα μου, δέν θέλω να πᾶω να κοιμηθῶ. . . Δέν νυστάζω ακόμα.

Μιά, δυό, τρεῖς φορές. . . επιτέλους ή γιαγιά θυμώνει :

— Ά, για να σου πᾶ! ταῦ φωνάζει δυνατά. Θα πᾶς στο κρεβάτι σου ή να φωνάξω τὸν παππού σου ;

— Θα πᾶω, ἀποκρίνεται ο Κωστάκης μᾶστασού λίγο ακόμα. Βαριέμαι ξέρες, να βγάλω τὰ ρούχα μου. Είναι τόσο δχληρό! Άν έχοιάν καμμιᾶ καλή Νεράιδα, να μάγγιξη με τὸ μαγικό της ραβδί και να βρεθῶ γδυμένος !

— Ἐδῶ είναι ! φωνάζει ἀπὸ μέσα ο παππὸς ποὺ ἀκουσε τὴν ὀμιλία. Ἐγὼ εἶμαι ή καλή Νεράιδα. Να και τὸ ραβδί μου ! Και τώρα θὰ ἴδῃς ἂν είναι μαγικό ή ὄχι.

Κι' ο παππὸς παρουσιάζεται.

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΡΙΑ ΤΟΥ 21

Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΔΕΡΒΕΝΑΚΙΩΝ

Στις εικοσάντε Ἰουλίου τὸ πρῶτὸ δ Δράμαλης ἔκανε «γιουρούσι», πήρε τὸ κάστρο. Πιραξενούτηκε. Ὅστε μᾶντουφεκιὰ δέν τοῦ ἀποκρίθηκε. Νέκρα, βουδαμάρα ! Ὅστε σπειρί σᾶρι ὄστε πρέζα ζάχαρη. Ψυχή ! Ἐνας Μανιάτης μονάχα, ποὺ εἶχε στραβωθῆ ἀπὸ μπαρούτη φτιάνοντας τῶσῆκια, γόριζε σὲς γκρεμισμένες τᾶπες. Ἰερὸ πρόσωπο εἶναι ὁ τυφλὸς γιὰ τὸν Τούρκο. Δέν τὸν πειράζανε. Ἄφριζε δμως ὁ Δράμαλης ἀπ' τὸ κακό του, ἔκλαιγε τὲς δώδεκα μέρες ποὺ εἶχε χάσει μπροστὰ σ' ἕνα ἄθλιο σωρὸ ἀπὸ πέτρες. Οἱ τροφές του κοντεύανε νὰ σωθοῦνε. Ἄν τοῦ τὲς στέλναν ἀπ' τῆ Θεσσαλία, τὲς ἄρπαζε ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτσός, και ἂν γλυτώνανε ἀπὸ τὰ χέρια τους, τὲ; χαίρονταν οἱ χωριάτες στὰ περάσματα τοῦ Κιθαρώνα ή στὰ Μεγάλα Δερβένια. Ἄπὸ τὸν Κορινθιακὸ τὲς παίρνανε τὰ ὄδραϊκά καράβια και ὁ Τομπάζης. Και ή ἀρμάδα φοβισμένη ἀπ' τὸς τυροπολητῆς καθότανε στὴν Πάτρα, δέν ἔπαιρνε τὴ δρόμο κατὰ τὸ Ναύπλιο νὰ τὸν βοηθήση. Και ὁ Νικηταρῆς, μόλις φτασμένος ἀπ' τὴ Ρούμελη, τῶσῆκονε ἔλα τὰ φορτωματα στὸ Κιάτο και τὴν Κόρινθο. Τὰ πηγᾶδια ἔλα και στερεῶναν.

Στὰ ὄροσερά ἀμπέλια και τὰ μπουστάνια παραμονεύανε και τὰ βόλια. Βόλια σφυρίζανε και στοὺς θαμπο-

πράσινοὺς βάλτους με τὰ ρύζια σκοτώνοντας ἀνθρώπους, ἄλογα, γκαμήλες.

Ὅπως τὸ εἶπε ὁ Κολοκοτρώνης, μέσα σὲ δυό βδομάδες σούρωσε, μαράθηκε, ἔλυωσε ὁ στρατὸς ποὺ ἔφτασε με τὸσο ἀλαλαχὸ και λάμψη. Μαύρισε τὸ μάτι τοῦ Δράμαλη. Ἄπ' ἔλα του τὰ λάθη τὸ πιδὸ μεγάλο ἦταν πὸς περιφρόνησε τὸν ἀντίπαλό του. Φαντάστηκε πὸς θὰ εἶχε νὰ κάνη με μπουλούκια ἀσύνταχτα ποὺ ἀναγνωρίζανε γιὰ κεφάλι τους ἕνα «παλιοκλέφτη». Και βρήκε στρατὸ, με ἀρχὴ του ἕνα ἀληθινὸ στρατηγὸ, ἕνα ἥρωα. Τὲ νὰ κάνη τώρα ;

Εἶχε γραμματικὸ του ἕνα «Ἐλληνα ἀπ' τὴν Κυπαρισσία, τὸ Μανουσο. Τὸν ἔστειλε στὸ στρατόπεδο με γράμμα : Ἄν τοῦ στέλνανε ἀπάντηση πὸς προσκυῶνε, ἀμνηστία. . . Μὰ ὁ Μανουσοσ, σὸν Ἐλληνας, πρόδωσε στοὺς δικούς του ἕνα μυστικὸ : Στις εικοσιέξη Ἰουλίου—μᾶ μέρα τοὺς χόριζε ἀπ' αὐτὴ—ὁ Δράμαλης θάπαιρνε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Τρίπολη!

Τὰ μάτια τοῦ Κολοκοτρώνη ἀστράφκανε.

— Ἐοὺ θὰ μείνης ἔδῶ, εἶπε στὸ Μανουσο. . . Και εἶτε στ' ἀλήθεια προδίνεις τὸν ἀφέντη σου, εἶτε προδίνεις τὴν πατρίδα σου, μάθς πὸς ὁ Δράμαλης δὲ θὰ πάρη αὐτὸ τὸ δρόμο!

Φωνάζανε με ἔργη οἱ ἄλλοι καπεταναῖοι πὸς δέν ἤξερε τί ἔλεγε. . . Δὲ δόξαζε τὸ Θεὸ ποὺ βρέθηκε ἀνθρώπος και τοὺς φανέρωσε τὴν ἀλήθεια. . .

— Πᾶμε νὰ πιάσουμε τὰ Στενά, τὰ Δερβενάκια, φώναζε με ἀγωνία, παρακλάγε ὁ ἀρχηγός. Στὴν Κόρινθο θέλει νὰ γυρίση ὁ πασᾶς. . . Τὸ βλέπω καθαρά ! Τὸ ξέρω ! Ἐλάτε !

Μὰ δέν τὸν ἀκουγαν. Ἐφυγε μόνος γιὰ τὸν Ἄη Γιώργη τῆς Νεμέας, ὅπου εἶχε χίλια πεντακόσια παλληκάρια ἀπὸ τὸ δικὸ του στρατὸ. Τὰ βρήκε ἀναμμένα ἀπ' τὸ καλὸ κρασί. Ἦταν δυὸ μεσάνυχτα. Ἄνέθηκε στὴ σκεπὴ ἐνδὸς σπιτιοῦ—πολυλογᾶς παπάς, Παπαρήτορας ἦταν ὁ νοικακύρης—τὰ μάλωσε, τᾶστειλε νὰ κοιμηθοῦν. Τὸς εἶπε πὸς τὰ περιμενε τὴν ἄλλη μέρα μάχη, πανηγύρι. Τὴν ἄλλη μέρα ή τούρκικη στρατιὰ ξεκίνησε γιὰ τὰ Δερβενάκια σὲ δυὸ καλῶνες ζῶτες με φίδια μαῦρα.

Τὸ κεφάλι τους ἔφτανε στὰ στενά και ή οὐρὰ ἀναθεύτανε ἀόμα στὸ Ἄργος.

Ἄπὸ ἄλλο δρόμο ἔφταε ὁ Κολοκοτρώνης και ταμπούρωσε τὰ παλληκάρια του στὸ πέρασμα. Ἐβαλε τοὺς καπεταναίους στ' ἀκρινὰ βράχια, νὰ φᾶνε αὐτοὶ τὸ πρῶτο χτύπημα. Στὴν ἀριστερὴ μεριά, πίσω ἀπὸ κοτρώνια και χαμόκλαδα, ἔβαλε τοὺς στρατιώτες. Ἐπίασε και τὴν Παναγόραχη, κι ἕνα δυνατὸ ταμπούρι ψηλά στὸ Ἄγγιλιέδουνο, ἀράδιασε σὲ μέρος φανερὸ τὰ μεταγωγικά, ἔστειλε παλούκια φορεμένα με κάπες και φέσια γιὰ νὰ φαίνονται δυνατοὺς στρατοὺς και νὰ σπρώχνουνε τὸν ἐχθρὸ στὰ στενά, ἐκεῖ ποὺ κρυβότανε ὁ θάνατος. Ὑστερα ἔβαλε τοὺς παπάδες τοῦ στρατοῦ και διαβάσανε παράκληση.

Σὲ λίγο σκορπίζονται, κρύβονται ὄλοι. Σιγαλιὰ βαθειά, θανατερή. Ζέστη ἀπὸ τὲς πιδὸ μεγάλες. Κάθε παλληκάρη ἀκούει τὸ χτυποκάρδι τοῦ δικλανοῦ του. Και νά, ή πρωτοπορία γλιστράει στὸ στενά. Ἄρβανίτες «γκέκηδες»—ἀπ' τὰ βορεινὰ μέρη τῆς χώρας τους—πολεμιστῆς τοῦ βουνοῦ. Τίποτα δὲ βλέπουμε, μὰ ὁ φόβος φαίνεται στὸν τρόπο ποὺ περπατοῦνε, στὸν ἦχο τῆς φωνῆς ποὺ ἔκτεῦει τὸν ἀόρατο ἐχθρὸ.

— Μπεςα δίνουμε. Ἄφηστε νὰ περάσουμε ὄπλο γιὰ τὸ Μωριά.

Και ὄλο φυλάγουνται νὰ μὴν πάρουνε ἀπόκριση με βόλια. Μὰ τὰ ἔλληνα ντουφεκία σπαίνουνο ὡσπου νὰ δώση ὁ ἀρχηγός τὸ σύνθημα. Ἄργεῖ. Περιμένει νὰ προχωρήση καλὰ μέσα στὸ πέρασμα ὁ στρατός, περιμένει νὰ κατεβῆ κάπως ὁ ἥλιος, νὰ ξεθαμπώσουνε τὰ μάτια τῶν παλληκαριῶν γιὰ νὰ σκοπεύουνο καλὰ. (Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

(Ἄπὸ τὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὀπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Ἐγὼ τὴ συνειδητὴ μου, εἶπε, τὴν ἔχω ἤσυχη. Βγάξω τὸ φῶμὶ μου ἀπὸ τὸ στόμα μου γιὰ νὰ ταῖζω τὸ ξένο θηλυκό. Και πολὺ ποὺ μὸς τὸ χρωσταίε βλέπετε ! Μὰ δέν βαρύνετε ! Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἤθελα ἐγὼ θὰ ἦταν νὰ ξαναβρῶ αὐτὸν τὸν Γιάννη γιὰ νὰ τοῦ τὰ πᾶ ἀπὸ τὴν καλή.

— Ἐτσι εἶναι, συμφώνησε και ὁ Κόστ. Πρέπει νὰ βρεθῆ ὁ Ἄλφάνι.

— Και νομίζετε πὸς δέν ἔφαξα νὰ τὸν βρῶ ; Ἐγραφα και ξανάγραφα στὸ Προξενεῖο, μὰ φαίνεται πὸς ἔφυγε κι' αὐτὸς ἀπὸ ἐκεῖ ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ μένα και ἀπὸ τότε δέν ξαναφάνηκε.

Ὁ Κόστ ἔκλεισε τὸ κατάστιχὸ του.

— Μποροῦμε νὰ φροντίσουμε ἐμεῖς γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶπε. Μὰ δέν φαντάζομαι νὰ βγῆ τίποτε. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ πράγματα ὁ Γιάννης αὐτὸς θὰ πέθανε.

— Εἶτε πέθανε εἶτε ζῆ αὐτὸς φταίει σ' ἔλα, φώναξε ή μέγαιρα. Ἐγὼ δέν ἔκανα κανένα κακό κι' ἔτσι δέν φοβᾶμαι τίποτε.

— Γιὰ τὰ παλιά ἔως, μὰ γιὰ τὰ τωρινά. . . καλύτερα θὰ κάνετε νὰ μὴν κακομεταχειριζόσαστε τόσο τὸ κακόμοιρο τὸ κοριτσάκι. Ἡ ἀστυνομία τὰ παρακολουθεῖ ἔλα κι' ἂν καμμιὰ φορὰ τ' ἀνακαλύψῃ. . . Προσέχετε καλὰ.

Ὑστερα ἀπὸ τὴ οὐστιαση αὐτὴ ὁ ψευτοπάλληλος τῆς ἀπογραφῆς ἔφυγε ἀπὸ τὸ μαγαζάκι, ἀφήνοντας τὴν Ὀνωρίνα σαστισμένη και τρομαγμένη.

Ὁταν συνῆλθε κάπως ή γριά νοιώθοντας κάποια ἀρκετὰ ἀργοπορημένη ὑποψία γιὰ τὴν πραγματικὴ ταυτότητα τοῦ ἐπισκέπτη τῆς, βγῆκε βιαστικά στὸ δρόμο και ἀρχισε νὰ ρωτᾶ τὸς γείτονες :

— Πέρχσε κι' ἀπὸ σᾶς ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀπογραφῆς ;

— Ποιὸς ὑπάλληλος ; Γιὰ ποιά ἀπογραφή ;

Ἐμοιάζαν ὄλες τους σὸν νὰ ἔχαν πέσει ἀπὸ τὰ σύννεφα.

— Ἐκεῖνος ποὺ κρατοῦσε ἕνα κατάστιχο στὰ χέρια του και ρωτοῦσε τοῦ κόσμου τὰ πράγματα.

Στὸ τέλος, παραξενεμένος ἀπὸ

τὴν συγκέντρωση ποὺ εἶχε γίνεῖ γύρω ἀπὸ τὴν Ὀνωρίνα και ἀπὸ τὲς κουβέντες και τὲς ἐμιλίες τῶν γυναικῶν πλησίασε και ὁ ἀντικρυνὸς πεταλωτῆς.

— Τὲ κάθεστε και μὸς μιλάτε αὐτοῦ γι' ἀπογραφή και κουραφέξαλα, εἶπε σὸν ἔμαθε τί τρέχει. Θὰ ἦταν κανένος μουτικὸς ἀστυνόμος ἀπὸ σὸ τοὺς ποὺ ἔρχονται στὰ σπίτια και ρωτοῦν γιὰ τοὺς φόρους. Ἦρθε νὰ ἰδῆ πὸσα λεφτὰ κρύβεις.

Και γέλασε τράνταχτὰ εὐχαριστημένος, γιὰτὲ ή τσιγγουνιὰ τῆς γριάς μέγαιρας ἦταν πασίγνωστη.

Ὁ Κόστ ἔκλεισε τὸ κατάστιχο και εἶπε : Ἐθὰ φροντίσουμε ἐμεῖς γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. (Σελ. 149, στ. α')

Μὰ ή Ὀνωρίνα δέν εἶχε σ' αὐτὸ τὸ νοῦ τῆς γιὰ νὰ τῆς κακοφανῆ τὸ γέλιο τοῦ γείτονά τῆς. Μιὰ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς ποὺ τὴν ἔκανε νὰ παγώση : Ἄν ἦταν κανεῖς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς Ἀνναμπέλλας ; Κι' αὐτὴ ποὺ κάθησε και εἶπε ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ δέν θάπρεπε ποτε νὰ τὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ! Και ποὺν παρασῴρθηκε και ἔδωσε στὸν ξένον νὰ καταλάβῃ πὸς δέν ἔχόνευε τὴ μικρὴ και ὄτε καν διαμαρτυρήθηκε ὅταν τῆς εἶπε ἐκεῖνος πὸς τὴν κακομεταχειρίζεται :

Γύρισε πίσω στὸ μαγαζὶ τῆς σὸν δαρμένος σκύλος κι' ὄλη μέρα συλλογιζόταν αὐτὴ τὴν παράδοξη ἐπίσκεψη κατηγορώντας τὸν ἑαυτὸ τῆς ποὺ δέν εἶχε βάλει καμμιὰ κακὴ ὑπο-

ψία και τὴν ξανάπαθε και πάλι, και τούτη τὴ φορὰ χειρότερα ἀπ' τὴν πρώτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Τὴν ὄρα ποὺ ή Ὀνωρίνα συζητοῦσε με τὲς γειτόνισες, ὁ Καζιμίρ Κόστ γόριζε στὸ σπίτι του. Κάπνιζε χωρὶς διακοπή και τὰ φρούδια του ἦταν ξαρωμένα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Ἄρκει νὰ τὸν ἔδλεπε κανεῖς γιὰ νὰ καταλάβῃ πὸς μὸς ἐπίμονη σκέψη βασάνιζε τὸ μυαλό του.

Ἡ γριά οἰκονόμος ποὺ τὸν ὀηηρετοῦσε ἀπὸ χρόνια τοῦ ἀνοῖξε τὴν πόρτα χωρὶς νὰ τοῦ πῆ λέξη. Ὁ δημοσιογράφος, δίχως νὰ βγάλῃ διόλου τὸ τοιγᾶρα ἀπὸ τὸ στόμα του ξαπλώθησε σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα. Ἡ γριά οἰκονόμος ἤρθε κοντὰ του και με χαμηλὴ φωνὴ τὸν ρώτησε μήπως ἤθελε νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ ἕνα καφέ.

Ὁ Καζιμίρ τῆς ἔκανε ναι, κλείνοντας τὰ μάτια του. Σὲ λίγα λεπτὰ ή γριά παρουσιάστηκε με τὸν ἀχνιστὸ καφέ στὸ δίσκο. Σερβίρισε τὸν κύριό τῆς ἀμύλητη γιὰτὲ ἦταν συνειδησμένη νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήῃ ποτε ὅταν τὸν ἔδλεπε συλλογιζόμενος, τοῦ πῆρε πάλι ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ἄδεικνὸ φλυτζάνι και ἔβγηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀθόρυθα.

Μὰ ὁ δημοσιογράφος ἦταν σὲ τέτοιο σημεῖο βυθισμένος σὲς σκέψεις του, ὡστε ἂν τοῦ ἔχαν σερβίρει κώνιον ἀντὶ ἕνα καφέ, δέν θὰ τὸ εἶχε καταλάβει καθόλου και ὄτε εἶχε προσέξει στὴν παρουσία τῆς γριάς οἰκονόμου.

— Τὸ πρῶτο και κυριώτερο, συλλογιζόταν, εἶναι νὰ βρεθῆ ὁ Γιάννης Ἄλφάνι. Τὸ κλειδί τοῦ αἰνίγματος, βρίσκεται στὰ χέρια τὰ δικὰ του και αὐτὸς μόνον μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ τὸ λύσουμε.

Ἀνακεφαλαίωσε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὄλη τὴν ὑπόθεση τῆς ξανθῆς κουκλας, Τὲ ρόλο εἶχε παίξει σ' αὐτὴν ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος ; Μετανοημένος ἔως γιὰ ἔτι ἔκανε ἐπιχειροῦσε νὰ μιλήσῃ στὸ παιδί και νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριό τῆς καταγωγῆς του ; Ἡ μήπως αὐτὸ τὸ ἐπιχειροῦσαν τίποτε ἄλλα πρόσωπα κι' ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ τοὺς φέρῃ κάθε ἐμπόδιο γιὰ νὰ μὴν ἐπικοινωνήσουν με τὴν Ἀνναμπέλλα και πληροφωρηθῆ ή μικρούλα τὴν ἀλήθεια ;

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΑΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ

Καθμένη 'Ελλάδα μας! Τι ύπερφρος! Τι βροσιές άκουσες! Τι έξουτελισμούς έπαθες! Τι αίμα έχυσες! Τι δάκρυα έβρεξαν τό ώρατο πρόσωπό σου! Τι άναστεναγμοί βγήκαν απ' τα χείλη σου!

'Αλλά ήταν άδύνατο, τελείως άδύνατο να μείνεις σ' αυτή την κατάσταση. Ναι ήταν άδύνατο γιά σένα που φώτισες τόν κόσμο, που έκατομήρισα άνθρώπων γονάτισαν μπρός στην αίγλη, στην παλιτιριά, στη δύναμή σου. Τά γενναία παιδιά σου σ' έβοήθησαν σ' αυτό. Και τί δεν έπασαν γιά χάρη σου, γιά να σου δώσουν τη λευτεριά. Πνίγονται στις θάλασσες. Τινάζονται στον άέρα άντι να παραδοθούν. 'Αλλοι προτιμούν να φάνε πονίκια άντι να παραδώσουν τά τιμημένα σπαθιά τους στους έχθρούς. Οί πλούσιοι ξεδεύουν τις περιουσίες τους γιά την Πατρίδα. Καίβδλο, τί δεν κάνουν γι' αυτή! 'Η 'Ελλάδα ξαναγίνεται έλευθερη, άφού γράφηκε μια πρωτόκουση έπιστολή.

Ξαναγίνεται έλευθερη, άφού κοκκίνησαν στεριές και θάλασσες με τό αίμα των παιδιών της που θυσιάστηκαν γι' αυτή! Ξαναγίνεται έλευθερη άφού τόσα κάρδια ξένα διακρύσανε, τόσες σύγγενικές καρδιές φρονόκασαν από συμπάθεια και θαυμασμό, θαυμασμό πρός τους άντάξιους άπογόνους ένός; Λαωνίδα, ένός Θεμιστοκλή.

Τά χρόνια πέρασαν!... Σήμερα τά έρεπια τοῦ 21, οί φωτιές, οί καταστροφές, οί σφαγές έπαψαν, χάθηκαν, πέραν. 'Η 'Ελλάδα μας μεγάλη πιά, πολιτισμένη, δοξασμένη, ήσυχη, βαδίζει τό δρόμο της πρός τά έμπρός.

Τί άκομείται τώρα; Δέν έχουμε πιά άνερα πολεμικά. 'Ενα ζητούμε, ένα έπιδιώκουμε: Να δοξάσουμε την 'Ελλάδα μας εθνηικά. Θά προσκαθήσουμε να κάνουμε την πατρίδα μας μεγάλη και τρανή με τόν πολιτισμό γιαντί πρόβει να ξαναγίνη ο φάρος που θά φωτίσει και πάλι τους άλλους...

Αδτά μούχουνται από νοῦ, καθώς βλέπω σημάτι, σημάτι παντού, καθά; άκούω εϋθυμους ήχους μουσικής, καθώς σκέπτομαι διαι σαν σήμερα άρχισε να ζή η νεότερη 'Ελλάδα. Και σ' έμάς τη νεότη άπόκειται να φανούμε άντάξιου των μεγάλων ηρωόνων μας. Και πρέπει να τό κατορθώσουμε.

Στέφανος της Δόξης [Α]

Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Κυριαρίζει η γαλανόλευκη άνεβασμένη ψηλά στα κοντάκια που φέρνουν ός θεοό σύμβολο τό Σταυρό. 'Εν τούτω νίκαι έγραψαν άπάνω της όταν ο Μέγας Κωνσταντίνος την πρωτό-

φταξε. «'Εν τούτω νίκαι!» έλεγαν άργότερα στην Πόλη οί Χριστιανοί, «'Εν τούτω νίκαι!» άκούστηκε άκούη πολλές φορές και πάντα νικούσαν.

Μά κάποια ήμέρα η θεία αυτή λαχτάρα, εκρόφθηκε στη σιά τού θανάτου. 'Εμεις έτσι τετρακόσια χρόνια ολόκληρα περιμένοντας να έλθουν κάποια χέρια να την άνυψώσουν και πάλι όλο δόξα και τιμή πάνω στην 'Αγία Σοφία.

..... 'Εφθάσε τέλος η λαμπρή ήμέρα. Οί καρπάνες έχύπησαν χαρμόσινα και ο Γερμανός, με χέρια που τρέμουν από τη συγκίνηση, την ύψωσε εις την 'Αγία Λαούρα καλώντας κάτω απ' αυτήν τά καλλιήκρια να ταχθούν στο πλευρό της.

Κι όρχίζονταν τά λιονταρίδια κορμιά, τά σιδερένια χέρια, τά δάμασκα όρχίζονταν να μείνουν πιστά, στην πίστη, στην πατρίδα, να την κάνουν και πάλι μεγάλη, ένδοξη, φως που να λάμπη σ' όλη την οικουμένη.

Βροντά τό κανόνι και τό τουφέκι παντού. Χιλιάδες πέφτουν. Τό αίμα κοκκινίζει τη γη. Και λές πως απ' τό σπλάχνα της φυτρώνουν γίγαντες ζητώντας έκδίκηση. 'Εκδίκηση γιά τό αίμα που χύθηκε, έκδίκηση των τόσων χρόνων της σκλαβιάς.

Οί μάρτυρες πέφτουν ο ένας μετά τόν άλλον και γιγαντώνουν με τό αίμά τους τό δένδρο της Λευτεριάς.

Και περνάει ο καιρός πολεμώντας... 'Όπου μια ήμέρα η γαλανόλευκη κυριατίζει και πάλι πάνω στη Μητρόπολη τού Ναυπλίου. 'Ω, ποία συγκίνηση! Οί κορπάνες χτυπούν χαρούμενα γιά να διαλαλήσουν παντού τό μέγα γεγονός, την άπελευθέρωση της 'Ελληνικής γης. Και γιά να χαίρεισσουν τόν πρώτον κυβερνήτη της 'Ελλάδος κι άργότερα τόν πρώτο βασιλιά.

Δακρύζουν οί πονεμένες καρδιές που περιμέναν με τόση λαχτάρα τό μαρμαρωμένο βασιλιά να τους δώσει και πάλι την ποθητή λευτεριά.

Και οί καινάδες χτυπούν ένφ οί καρδιές πάλλουν και τά χείλη ψάλλουν.

ΣΤΗ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΥΔΡΑ

— Μέσα στη μαύρη τη σκλαβιά σταῦ Τούρκου την άντίερα σ' ανατριχίλα σκόρπισε π' όλη τη σκλάβια γη...

'Ενα άστέρι έλαμψε λαμπρότερο από τόλλα και μένω ήσωνα σου, ω 'Υδρα μου χρυσή!!

Πάνω από εκατό χρόνια έχουν περάσει που τά άτρόμητα παλληκάρια σου με τό χαμόγελο της λευτεριάς, θυσιάζονταν γιά να σ' έλευθερώσουν, και μαζί με σένα, όλη την γλυκειά 'Ελλάδα μας.

'Η σκλαβωμένη πατρίδα μας σαν περιλυπη μάννα φώναζε τά άπορφανεμένα παιδιά της και τά σκορπισμένα έδω και κει να ξυπνήσουν απ' τόν ύπνο της σκλαβιάς, και να πάνε να θυσιαστούν γιά να την έλευθερώσουν.

Και στη φωνή της έτρεξαν όλοι πρόθυμοι!

Μά... μπροστά απ' όλους τά δικά σου παιδιά, τάτρόμητα παλληκάρια σου, που θαρρείς πως γεννήθηκαν απ' τά άγριεμένα κύματα που σπάζουν στους άπόκομινους βράχους σου.

Κι οί άθάνατοι ήρωές σου: ο Κουντουριώτης, ο Μισούλης, και τόσοι... τόσοι άλλοι όλοι άνοηξαν τις βαθιές στέρφες τους, που ήεν γεμάτες χρυσά τόληρα, και τά έδωσαν γιά την πατρίδα.

Θυσιάσες και τά καρβία σου που ήταν τά καλύτερα την εποχή εκείνη, μαζί με τά κορμιά των παιδιών σου που έπεσαν μες στη φασιά σαν λιοντάρια...

Είμαι τό πιο δοξαστό νησί της πολυβασανισμένης πατρίδας μας.

Τά κατορθώματά σου, και τά άνδραγαθήματα των παιδιών σου τά έβρει όλος ο κόσμος. τη δόξα σου ύμνει όλη η οικουμένη...

— Γιά τόυτό, 'Υδρα δοξαστή και τρισυλοουμένη, Που η δόξα σου φτερούγιος σε κόημους μακρυνούς Σαν ίστορία πάντοτε θά μένη χαρραμένη Με γράμματα ολόχρυσά... χρόνους παντοτινούς.

'Υδραίοπουλο [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό Σχολείο.

'Ο δάσκαλος: — Πές μου, παιδί μου, ένα τετράποδο.

'Ο μαθητής: — Τό τραπέζι, κύριε.

Μπουμπουλίνα

— Γιαντί τό χειμώνα οί μέρες είναι μικρές και τό καλοκαίρι είναι μεγάλες;

— Δέν καταλαβαίνεις και σό, καυμένε! Τό χειμώνα που έχει κρύο ο ήλιος τρέχει να φύγη ένφ τό καλοκαίρι ούτε κρύο κάνει κι ούτε να τρέξη πολύ δέν μπορεί γιαντί θά ιδρώση.

Δοξασμένο 'Αρκωτήρι

ΜΗ ΗΛΘΕΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγγελία σας γιά να έκτελεσται άμεσα, πρέπει να συνοδεύεται και με μια τυπωμένη ταμεία, απ' αυτές με τις οποίες ες στέλνουμε κάθε έδωράδα τό φύλλο.

ΑΝΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

'Αθήναι 42 δόξ Εδριτιδίου
την 22 Μαρτίου 1938

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο, οί συνέχειες των μυθιστορημάτων είναι μικρές, γιαντί έκτός από την 'Αθηναϊκή 'Επιστολή και την Σελίδα Συνεργασίας, που είναι πέρα και πέρα επίκαιρη, έπρεπε να θυμισω κι' ένα κομμάτι γιά την 25 Μαρτίου. 'Αλλά θ' άποζημιωθείτε στο έρχόμενο που, σαν πρώτο τού 'Απριλίου, θά είναι δωδεκατέλιδο. 'Από τό σημερινό επίσης αρχίζει και τό μεγάλο άνάγνωσμα της Κυρα-Μάρθας «'Ο Κοσμάκης θέλει — ο Κοσμάκης δέν θέλει», και φαντάζομαι πιά τη χαρά των μικρών...

'Ελαδα, Σίφουνα, τό κορμάτι σου που θά τό διαβάσω με τη σειρά του. Γρήγορα θ' αρχίσουν τ' άποτελέσματα των περιών διαγωνισμών γιά να προκηρυχθούν και νέοι. Τό άποφύγισμα των ψευδώνυμων καταργήθηκε γιαντί έλάχιστοι λάβαιναν μέρος σ' αυτό κι' έτσι δέν είχε κανένα άνδικαφέρον. 'Εξηγήσομαι γιαντί καθυστέρησαν τά τελευταία φυλλάδια.

Έγες, Αδικοκράτορ τού Βυζαντίου, πολύ καλοί οί βαθμοί σου. Θά διαβάσω τις έκθέσεις σου και θά σου πω, 'Αλλά πρέπει να έβρης πως αλλοιούτικα τις κρίνει η καθγήτρια στο σχολείο ως έκθέσεις, κι' αλλοιούτικα έγώ ως κομμάτια γιά τη Σελίδα. 'Όσοσδήποτε, η ταχόν άπόρριψες δέν πρέπει να σκόπηστρον καθόλου.

Βασιλίσα τού Βορρά, σιγά-σιγά θά πάρη; και [Β], θά πάρη; και [Α], φθάνει να εξακολουθήσους να εργαζόσαι με ζήλο. Τί καλοί οί βαθμοί σου, έγες! 'Α, είμαι πολύ εύχαριστημένη κι' από σένα κι' από την Τόμπολα, που είδες οί δυο πρώτες στην τάξη. Σ' εύχαριστώ που φρονιτίζεις και γιά τη διδασχία μου και περιμένο την έγγραφή της 'Αμερικανίδας. Είναι φυσικό τά παλιά Διαπλάσσοπυλα να βρίσκουν καλύτερη τη 'Διαπλάσι» τού καιρού τους. 'Ετσι θά λές και σεις μεθάριο στα παιδιά σας: «ποῦ η Διάπλαι που διαβάσαμε τότε μετς!»

Κι' οί δικοί σου βαθμοί, Ξθυσμένη Μαλωδία, πολύ καλοί; και μέλιστα σ' 'Αρχαία 'Ελληνικά, τό τόσο δύσκολο και σπουδαίο μάθημα. Καλή η ιδέα σου να σπουδάτης αρχαιολογία, πρώτα στο έδω Παναπιστήμιο και κατόπι στη Γερμανία. Τό κατορθωμένο — κατορθωμένη — κατορθωμένο, στη δημοτική, θέλει με μικρόν, γιαντί χρονική αύξηση δέν υπάρχει. 'Ετσι γράφους διπλοσήμερος και όχι διπλοσήμερος, όρνιόσθημα και όχι όρνιόσθημα κτλ. 'Η όρθογραφία λοιπόν δέν είναι πάντα μία.

Δέν άμφισβάλω, Δοξασμένο 'Αρκωτήρι, πως στο δεύτερο έξάμηνο θά φθάσης τό άριστα, άν και ο μέσος όρος τού πρώτου είναι άρκετά ίκανοποιητικός. 'Η έγγραφή νέων συνδρομητών από παλαιούς έπικρατήρας να λέγεται «εσπαθώμα», γιαντί πρό πολλών ετών ένα Διαπλάσσοπυλο μου έγγραφος: «θά εσπαθώσαι και θά σου κόρω ένα σαρφ συνδρομητός». Τό είπα στην 'Αλληλογραφία, έκαμει έντύπωση, όλοι άρχισαν να μου γράφουν: «κι' έγώ θά εσπαθώσαι κι' έγώ εσπαθώσαι», κι' η λέξη έμεινε... μ' όλα τά παραγωγά της και τά σύνθετα.

Μεγάλο τό γράμμα σου, 'Αγγέλια Μ. Γάγκα, αλλά τόσο θανάγνωστο που δέν με κόβρασε καθόλου. Ναι, η νέκ βαθμολογία, ός τό 20, είναι καλύτερη, γιαντί έπρέπει να κρίνεται με περιττότερη ακρίβεια η έπίδωξη σε κάθε μάθημα. 'Εννοώ

τη στενοχώρια σου που σάς φύγει, και μέλιστα στη μέση τού χρόνου, μια τόσο καλή καθγήτρια! 'Αλλ' ως έλπίζουμε πως θά τη διαδεχθή μια επίσης καλή. Στη σήλη «'Η Διάπλαι σπατάεται» άπαντώ σε σύντομα γράμματα που δέν έχουν σχεδόν παρά παραγγέλτες.

Κι' έγώ Μπουμπουλίνα, είμαι πολύ εύχαριστημένη, άφού ήρθες πρώτη στην τάξη σου με μίαν άλλη. Και τό 19 στα 'Αρχαία δέν είναι βέβαια λίγα... Είδα και τί ώρατα πέρασες στα Κούλουμα, μ' όλη την ταλαιπωρία της έπιστροφής. 'Όσοι έχουν ψευδώνυμο λαβαίνουν μέρος στους διαγωνισμούς θωραών μόνο οί άνευ ψευδώνυμου πλήρουν δικαίωμα συμμετοχής. Τό βιβλίο τού Μπάρθ θά τό λάβετε όλοι οί δικαιοσύνι αυτές τις ήμέρες.

Δέν πιστώσω, 'Ανδαλουζία, να έκαμω συνωμοσία άπό τό άλλο λογαροφούν μαζί σου: σύμπτωση να διακόφουν όλοι αυτό τόν καιρό, πρώτα με τους διαγωνισμούς κι' έπειτα με τις άποκρήες. Τώρα έλπίζω πως θά ξανάρχισαν. Είδα τί ώρατος που ήταν ο χορός μετημφισμωσών που άκάματα στο σπίτι σας; και τού χρόνού! Γράφεις πολύ καλά, δέν με κουράζεις καθόλου.

Εύχαριστώ πολύ, 'Αωνία, και γιά τό καινούργιο εσπαθώμα. 'Εξακολουθούν βλάπω, οί προσπαθίες που καταβάλλεις γιά να μ' εύχαριστήεις. Τί καλή Διαπλάσσοπυλα! Κι' οί βαθμοί σου έβραχοι, μπράβο. 'Εγες 20 και στα Μαθηματικά που είναι σπάνιο. Πως πήγες αυτή η άποκρητική παράσταση στο σχολείο; Περιμένο να μου γράψης και φιλό τή μικρή... όνυχροῦ.

'Ιωας, Μπετόβρο, όλ' αυτά, κατά βάθος, να είχαν και έρωμ και νόημα. 'Αλλά ήξαν τόσο πολλά, τόσο αλλεπάλληλα, και τόσο άπρόσκι, που ο άνυχρωτής θά μπερδευόταν και θά δυσκολευόταν πολύ να παρακολουθήη και να καταλάβη. 'Επειτα, έχω πάντα ύπ' όφει σου πως τά κομμάτια της Σελίδας τά διαβάσω, παιδιά. 'Από ένκ περιόδο γιά μεγάλο τό πηήμα σου θά κρίνεται αλλοιούτικα. Γιά μες, η άπλόστη κι' η λιτότης, ως ένα βαθμό τουλάχιστο, είναι άπράκτικη. 'Αρκέσου σ' αυτά τά γενικά, γιαντί ο χόρος δέν έπικρατεί λεπτομέρειες. Κι' έχω τα πρό όρθωλμω όταν θά συλλάβης και θά γράψης τό νέο σου ποιήμα. Γι' άπογοήτευση, βλάπεις, δέν κάνω λόγο. Ποτέ μιά άπόρριψη, γιά όποιαδήποτε αίτια, δέν πρέπει να πογοητεύη ένα Διαπλάσσοπυλο που κάνει τις πρώτες του δοκιμές.

Στέφανο Νανταναήλ, με χαρά έλαβα τό γράμμα σου και σ' έγγραφο. 'Αφού με διαβάσεις και με γνωρίζεις από μικρός, φαντάζομαι πως θά γίνης τώρα ένα πολύ θερμό Διαπλάσσοπυλο. Σωστά έστειλες τη συνδρομή σου; αλλά πρέπει να μου στείλης άκόμα 6 δρ, γιά τόν 'Οηήγο και 10 δρ, γιά να σου έγκρίνω ψευδώνυμο.

Λευκή Σελή, θά είδες την έγκριση τού ψευδώνυμου σου καθώς και της αδελφής σου, που περιμένω να... εσπεριεύω. Είσαι πολύ άξέπαιστη που βοηθάεις τόν πατέρα σου στην εργασία του. Αυτό, μαζί με τά μαθήματα, δέν θά σου άφίνουν βέβαια πολύν καιρό, αλλά έλπίζω να οικουμήεις λίγον και γιά μένα. Σχολία τάτοι δέν έβρω.

Και τό δικό σου ψευδώνυμο ένκριθη, Αιδή Γουίντενμπε. Πολύ μ' εύχαριστης τό γράμμα σου. 'Ω, πολύ καλά θυμώμαι τόν πατέρα σου, τόν παλιό μου Ρακασυλλέστη των Παρισίων. Ποιός είναι ο 'Ανώνιος; Μά ο φορογός μου. Μπρίεις να ρωτήσης γι' αυτόν και τη θεία σου

που τόν γνωρίζει καλά. Χαίρω που έχεις συμπαθήσει τόσο καλές Διαπλάσσοπυλες. Ξανθή Κωνσταντία, θά διαβάσω τό κομμάτι σου με τη σειρά του και θά σου πω. Χαίρω που έχεις τόσο καλή καθγήτρια στα 'Ελληνικά και πάλια μου φίλη. 'Αλλά γιαντί να είσαι άπρόσκι; Αυτό τό έλάττωμα πρέπει χωρίς άλλο να τό διορθώσης κι' άφού τό άναγνωρίζεις και τόμολογείς, έλπίζω...

Τυπογραφικό λάθος, Μόρτα Φλώρη, και πρέπει να διορθωθή. Δουπόν, στο ποιήμα σου «'Αγαπώ», μεταξυ τρίτου και πέπτου στίχου, παρελείφθη τό τέταρτος που είναι:

των δεινρών τους βαθύσιους.

Έγες, πολύ καλοί οί βαθμοί σου. Και σόν κ. Φαίδωνα είδεξα αυτά που γράφεις γιά την έπιστολή τού «'Η Μάννα».

Πραγματικός, 'Απίτερος Νίκη, τά μαθήματα της Δ' Γυμνασίου είναι πιά ένδιαφέροντα από τών κατωτέρων τάξεων, κι' έσο προχωρείς στις άνώτερες, τόσο τό ένδιαφέρον σου θά μεγαλώνη. 'Αλλά νομίζω πως είσαι παραπορομένη, άφού κάνεις και στο σπίτι Γαλλικά, 'Αγγλικά, Γερμανικά και πάλιο. Μου λές πως αυτό τό τελευταίο τό βαριόσαι; δέν τό άφίνεις λοιπόν γι' άργότερα, να εξακρωθώνεις λίγο; Τί ώρατα όθρα που έλαδεις τήν Ηνωτοχρονιά και τί ώρατα βιβλία που διαβάσες τελευταία! Μην άνυπομονής, θά έβης τη τόχη τού κομματιού σου με τη σειρά του.

'Η «'Ιόνιος 'Ανθολογία» άπικράνι τό τελευταίο της τώχας σάν ποιητή Μαβίλη. Τί ώρατα που είναι! Στις 150 σελίδες του δημοσιεύονται όλοι οί λόγοι που έγιναν στο μνημόσυνο τού ποιητού. πολλά άλλα άρθρα γιά τό έργο του και τη ζωή του, καθώς και σκίτσα, εικόνες, φωτογραφίες και ατόγραφα. 'Όσο Διαπλάσσοπυλα θέλουν να ποκτήσουν τό πανηγυρικό αυτό λεύκωμα, πολύτιμο ένθύμιο τού ποιητού της «'Αθήνης», μπορούν να γράφουν απ' εϋθείς στέν κ. Σπύρο Μινώτο, δευθεντή της 'Ιονίου 'Ανθολογίας, δόξ Τζαβάλα άρ. 7 'Αθήνας. Πωλείται δρ. 50, αλλά στα Διαπλάσσοπυλα που θά τό ζητήσουν από τόν ίδιο, ο κ. Μινώτος τό δίνει μόνο άντι δρ. 40. — Τό έρχόμενο τώχος της «'Ιονίου 'Ανθολογίας», επίσης μεγάλο και πλούσιο εικόνογραφημένο, θά είναι γιά την Πεντηκονταετηρία τού Ξανοπούλου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Αιδή Γουίντενμπε, κ. (ΣΜ). Κιουμορστικής, ά. (ΑΠ). 'Υποκλόαχος Κρίστιαν, ά. (ΑΚ). 'Αραπίνα, κ. (ΝΚ). Μωρατίνο Σκαφύλι, ά. (ποιός είμαι;) Μάτα Ρέβα, κ. (ΧΚ). 'Ανανώσεις Ψευδώνυμων: Κυψελωτάι, κ.

'Η Διάπλαι σπατάεται τους φίλους της: Μαρίαν Παντελάκου (έλαδα, εύχαριστώ, δέν πειράζει) εύχομαι να γίνη έντελώς καλή ο αδερφός σου;) Ραμνοσίαν 'Αρεμίδα (παραστικά) γράψε μου όταν μπορείς χάρω που σου άρξουν τά έρετινά μου μυθιστορήματα;) Βασιλική Σίνα (πολύ μ' εύχαριστης τό γραμματάκι σου' μά κι' από ύψρα μπορείς να πάρη ψευδώνυμο, δέν σημαίνει που λαβαίνεις μέρος στην κίνηση κι' η αδερφή σου) Κλειώ Σίνα (και σε σένα λέω ότι και στην Βασιλική περιμένω) Καστερινή (έσταλα 10 τετράδια;) Τριαντάρονα (έλαδα, εύχαριστώ, άνανώσα' έτσι περνών τά χρόνια' κι' όπως τά 50 έγιναν 60, έτσι και

τά GO θα γίνουν. . . θα θάλει ο Θεός.)
Γ. Ρούσαν ('Οβηγόν' εστειλα χαίρω πολ-
 λό και περιμένω) **Ευαγόραν** (αυτό, καθώς
 θα είδες, ένέκρινα' εστειλα στο νέο μου
 φίλο τα φυλλάδια κι' εύχαριστώ πολύ για
 τό ξεσπάθωμα) **Έλλην Α. Οικονόμου**
 (και για τό νέο ξεσπάθωμα εύχαριστώ πολ-
 λό' στη φίλη μας εστειλα τό φυλλάδια
 από την αρχή') **Ριγιντιν** (όχι, άλλες ά-
 σκήσεις δεν μπορείς να σταλής τώρα' από
 μετά μόνο συλλογή έχει τό δικαίωμα να
 στέλνη καθέννας' δ κ. Φαίδων εύχαριστάει
 και περιμένει) **Άρειανόν** (πολύ εύχάριστα
 αυτά που μου γράφεις' ώ, πολλά περιμένω
 από τό Σύλλογό σας' πώς πήγε ή έκδρομή
 δεν ήταν βέβαια λόγος να μη σάφηνη ή
 μαμιά να πηγαίνης, επειδή μιιά φορά, σ'
 έκδρομη σχολική, έτυχε να πάθη ένα παι-
 δι από άπρωσεξία του' αυτό συμβαίνουν πολ-
 λό σπάνια, κι' έπειτα εσύ είσαι τόσο φρό-
 νιμος και προσεκτικός) **Σεβάρ Θελασοί-
 κών** (τό 15ο φυλλάδιο είχε τοποθετ' όταν έ-
 λαβα τό γράμμα σου, ώστε συμμορφώμαι
 για τό μέλλον' οι λύσεις σου έφθασαν έγ-
 καιρώς) **Γαληνεμένην** (τό ένέκρινα' δεν
 περιφύει' απόφ' έχεις τόσα μαθήματα, να
 μου γράφης όταν μπορείς' και μικάρι να
 μου έπικναν έλπι από ένα ξεσπάθωμα όταν
 και σένα') **Μπελλέτσαν** (χαίρω πολύ' θα
 είδες την έγκρισιν του ψευδωνύμου σου κι'
 έλπίζω να μου γράφης συχνά') **Γαλανομ-
 μάταν** **Γ. Σαθόν, Κοΐκων** κτλ. κτλ.
 Είς όσας έντολόδας έλαβα μετά την
 20 Μαρτίου θάπαντή' το στο έρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 28του Διαγωνισμού Λύσεων.
 Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεικται μέχρι της
 26 Μαρτίου.

211. Αεξίγριφος

Προσωπική τού πρώτου μου,
 'Αλλά σ' αϊτιατική,
 Τό δεύτερο κάτι γλυκό.
 Τά δυό μαζί βασιλοσσα
 'Αποτελούνε μυδική.

Γαρέβιτς

212. Συλλαβογρίφος

'Αν πάσης άρθρα και ύδθ
 Κι' άταιριαστα ταϊριάσης,
 Θαά του Όλμπικου στο Άεπτό
 Θά μάς παρουσιάσης.

Κυφελιτάκι

213. Στοιχειόγριφος

Σύγχρονος είνε ι ποιητής,
 Γνωστός σ' όλο τόν κόσμο ένδός.
 Τό τελευταίο του άφαιρείς;
 Πίνεται άπλόηστατα. . . χορός!

Μύρια Φλώρη

214. Αίνιγμα

Μέσα στους βασιλείς τού Βυζαντίου
 Λύτη, θα βρης τό άρσενικό μου.
 Πόλις γνωστής σου και οι δύο
 Τό θηλυκό και τό σιδέτερό μου,
 Σίφρωνας

215. 'Ασθή

Ν' άντικαταστη-
 θούν οι άστερισκοί
 διά γραμμάτων ό-
 στε νάναγινώσκων
 ται: όριζοντίως
 πόλις της 'Ελλά-
 δος, καθέτιος τε-
 ράσιος Ιχθύς, δια-
 γωνίως δέ κόλλος
 και όρος της 'Ελ-
 λάδος.

Φυσιολάτρης

216. Κρυπτογραφικόν

- 12345688 = 'Αρχαίος καλλιτέχνης.
- 256164588 = 'Επίθετον.
- 86164 = 'Αρχαία πόλις.
- 4126 = Λάση, βόρβρος.

- 56163 = Σημειον.
- 6163 = 'Επίθετον.

Βιργίλιος

217-221. Μαγικόν Γράμμα
 Τη άντελλαγή ένός γράμματος είς
 έκάστην τών κάτωθι λέξεων, πάντοτε
 το' αυταυτό,νά σχηματισθούν, άνευ άνα-
 γραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις:
Μάιος, Άλας, άνοή, χώρος, δήμος.

Διπρόσωπη

222: Αιπιή 'Ακροστιχίς
 Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητούμέ-
 νων λέξεων άποτελούν πτηνόν, τά δε
 τρίτα γράμματα κρούς της Εύρώπης:
 1, Εύρωπαϊκή όροσειρά' 2, Μούσα
 3, Πόλις της γαλλικής 'Αφρικής' 4,
 Βλήμα' 5, Πολύτιμος λίθος.
Φως ολάτρης

223. Φωνηεντόλιτον

μ-ψδ-λλ-λθ

Ρέξη Αίνα

224. Γρίφος έν μεταφράσει
**χλωμό - άσθενεί - μάλιστα - άπουσιό-
 ζεις - μανεξίδες - τρώγεις.**
 Αί λέξεις αυτές, μεταφραζόμεναι εί-
 τε είς την καθαρθεύσαν είτε είς την
 δημοτικην, δίδουν τάς λέξεις αί όποται
 άποτελοούν τόν προς λύσιν Γρίφον.

Συριακός

**Τέλος του 284ου Διαγωνισμού Λύ-
 σεων. 'Από του προσοχούς αρχίζει νέος'**

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 2.

- 15. Ροδάκινα (ρόδα, Κίνα).—16. Μισ-
 σουρή; (μύς, σου, ός' ή μύς, Σουρή;).
- 17. 'Αγι-σιγά.—18.

19. ΣΑΝΤΙΑΓΟΝ

Ρ Ο Δ Α Ν Ο Σ ('Ανταίος, νόσος,
Ο Ε Ι Υ Τάγος, 'Ιανός, γά-
Δ Ε Ν Δ Ρ Ο Ν τος, δταν).—20-24.
Α Δ Β Γ Διά του Ν: **Άρνος,**
Ν Ι Ρ Β Α Ν Α όνος, νόμος (ή τό-
Ο Ο Ν Γ ρος), **Άννα,** ψόμα.
Σ Υ Ν Τ Α Γ Η —25. ΘΗΒΑΙ (Θω-
 ρηκόν, 'Ηρα, Βόλ-
 γας, 'Αθήναι, 'Ινλίαι).—26. 'Αρχή σο-
 φίας φόβος Κυρίου.—27. **Ψύσας άπο-
 στήναι χαλεπόν** (φί σε ο, οά πός τι
 ναί, χαλ έπ' ών).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—273]

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

«ΣΥΛΛΟΓΟΓ ΑΣΤΕΡΩΝ»
 'Εγινόνται: Θεσσαλονίκης: **Φρέντ**
 'Αουαίε, Πόργου: **Ασρέτα Γιορνκ.**

[ΑΗ'—274]

Απορίπτονται αίτησεις: των **Βόρις**
ΑΚάρλωφ και **Κοκκινουκουφίτσας**
 (μέ τις 15 άποκαλύψεις της).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΑΗ'—275]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
«ΣΥΛΛΟΓΟΓ ΑΣΤΕΡΩΝ». Μετά δυ-
 σκολωτάτης κριτικής άποφασίσαις να δώ-
 σουμε τά **Βραβεία** είς τούς εξής: Α')
Λαμαρτινός, Β') 'Ιόνιον Πελάγος, Γ') Βα-
 σίλειος] Νεφρτίτι. Βραβεία εστάλησαν. Λοι-
 πός υπερευχαριστούμε.

[ΑΗ'—276]

Επειτα από έτησια επιτυχή θράση, εί-
 σερχόμεθα μέ περισσότερη όρεξη και
 κέφι είς τό δεύτερον έτος της θρασεώς μας.
**ΠΡΟΒΑΡΟΣ: Κοσμοκράτορ, ΓΡΑΜΜΑ-
 ΤΕΥΣ Κατάσκοπος 33, ΤΑΜΙΑΣ: Γλεν-
 τζής. Μέλη: Κόνκινος Παληάτσος, Γπο-
 τλοταρχος Κρίστιαν, Πανζουρλιτής, Δέρ-
 σος Βόρων, κτλ. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»**

[ΑΗ'—277]

Συνέχεια άποκαλύψεων: Νινέττα= 'Αλ-
 γιαννάκη, Γαλήνη= Οικονόμου, 'Ηλιο-
 περόχητη= Μιχαηλίδου, 'Αρκακίος Νο 4=
 Γιαννακοπούλου, Σκίουρος= Φλόκος, Βασι-
 λειος Βουλγαροκτόνος= 'Ασημής, Μαστρο-
 χαλαστής= Μακρής, Λευκή Καμέλια= Πελ-
 τέκη, 'Αραχνιασμένη Άύρα= Βουτουρά, δυ-
 στυχησμένη Κάλυμνος= Πσελέκάνου, 'Ιόνιον
 Πελάγος = Σακκελαρόπουλος, 'Ολυμπιονί-
 κης= Μάνεση, Κοκκινουπίτερο = Μάνεσης.
«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—278]

«Ανοικτόκαρδο» από ζήτημα του έτη-
 μοσηφρημάτος έγινε κάποια παρεξη-
 γησίς. Την τροποποίηση τών υπολοίπων
 φήφτων άφίνω έντελώς στη διάθεσί σας.
Δευλά

[ΑΗ'—279]

Νινέττα, πολύ ευγενικότερο θα ήταν
 παρά να δημοσιεύσης την ΑΗ'—220. Τι ή-
 θελες να κραστήσης την ΑΗ'—220. Τι ή-
 ανάγκη να ήμ' εύχαριστής διά τό μάθημα
 ευγενείας που σου έδωσα, σ'ό χρεάζοντα
 πολλά άκομη. . . **ΡΙΠΟΛΕΤΟΣ**

[ΑΗ'—280]

Βαλεντίνα, γιατί δεν άνταποδίδεις Μ.
 Μυστικά; **Παράξενη Μικρούλα**

[ΑΗ'—281]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά μέ Διαπλάσο-
 πούλα-λες από 14—18 έτών. Δίσις:
 'Ηλάν Ν. 'Αναγνωστόπουλον, 'Αφροδίτης
 5, Καλλιθέαν. Σπαθιστή, συγγνώμη.
Σκορπιός

[ΑΗ'—282]

Ανταλλάσσω τετραδικία μέ δλους-ς.
 Δίσις: Γ. Γεράκη, Πόστ-Ρεστάντ,
 Καλλιθέαν.—Σκορπίε, κοιμάσαι;
Σπαθιστής

[ΑΗ'—283]

Οσοι άρχισαν να λάθουν άπάντηση, να
 μέ συγχωρούν. 'Αρραπόρησα λόγω ά-
 σθενείας.
Σπαθιστής

[ΑΗ'—284]

Τιάν, Κοκλών, δεν λόγομαι Σαββίδη; (Διάπλ. βεβαίως). **Ρόμπτε Τέλλοε**

[ΑΗ'—285]

Τήμπολα = Λαμπάτου, ή [ΑΗ'—115]
 Λανθομένη (Διάπλ. Βεβαίότατα). 'Α-
 μάραντος Δόξα, γιατί δεν άνοήγεις τό στο-
 ματικό σου ν' άπαντήσης στην Τόμπολα;
Μαίρη Άίνα

[ΑΗ'—286]

Υπερευχαριστούμε τά υπεργεντήκοντα
 ευγενικά Διαπλάσούλα, που έστει-
 λαν την φήφον των στον διαγωνισμόν μας.
 'Αποραίζουμε δε—διά να γί ή ή άριστα
 μεγαλύτερα μεταξύ τών ψηφισόμενων—να
 παρακαθή τό δημοφήφισμα μέχρι τέλους
 'Ασπιλίου.
«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—287]

Εξακολουθώ άντελλαγήν Μ. Μυστικών
 και άλληλογραφίαν μέ δλους. Δίσις:
 [ΑΗ'—163].—**Δευλά**; ; πότε τελειώνεις
 για ν' άρχίσω; **ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ**

[ΑΗ'—288]

Διαπλάσούλα, μπορείτε να μέ άπο-
 καλύψετε; ; Περιμένω!
'Υποπλοίαρχος Κρίστιαν

[ΑΗ'—289]

Αντιοκρίτος, Νεφρτίτη, Βερώνη, Ολιμ-
 πώνη Ροήτσια, 'Ινδιάνα, Πιχινιδάρα,
 Ξανθή 'Υδραίοπούλα, Αιμνοθαλασσίτη, Τά-
 νταλε, Σιδηρ' άούε, περιμένουμε και τούς
 δικούς σας φήφους στο **δημοφήφισμά** μας
 [ΑΗ'—163]. Προσθαμία μέχρι 30'Απριλίου.
ΤΡΑΠΕΒΙΤΣ
 'Αντιπρόσωπος 'Ανοικτόκάρδων